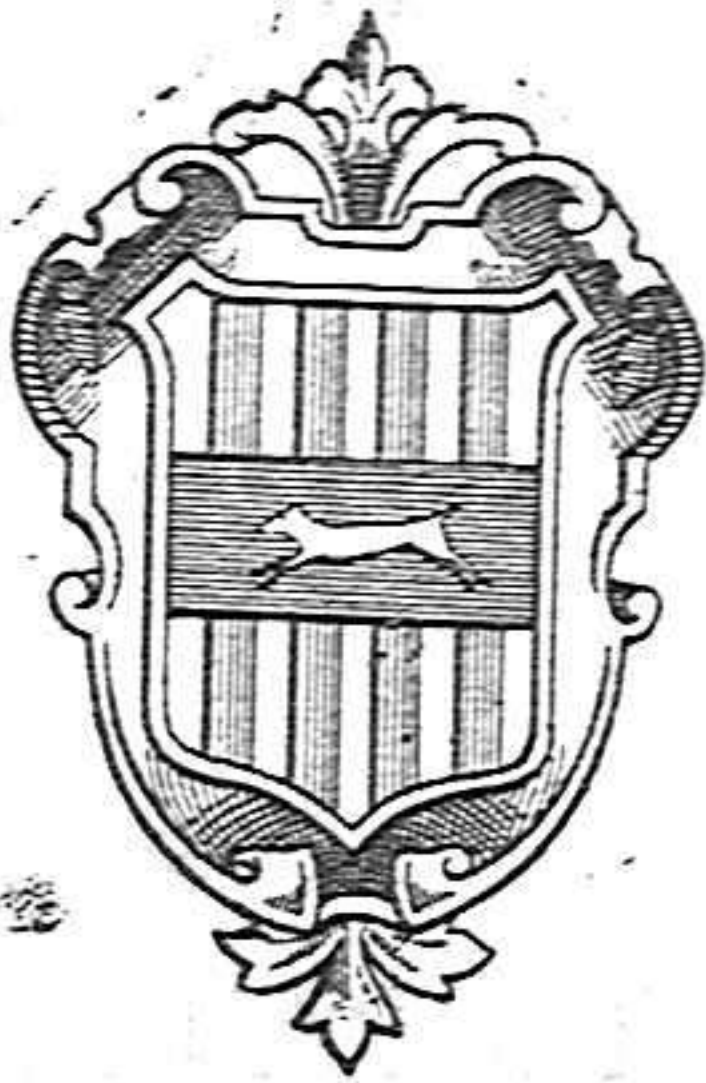


# La Veu d'Inca



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ  
Murta, 5.—INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR  
INCA 8 MAIG 1915

Núm. 19

PAGAMENT A LA BASTRETA  
Un trimestre Una pesseta

## La reacció catòlica i la nostra joventut

No fa molt de temps encara, (per l'Abril de l'any passat) a Inca tengué lloc una gran manifestació catòlica. Tot lo qu'ella inclou de sà i de noble, tots els elements d'orde i de progrés que la componen, se reuniren a la seva Plassa de Toros, per protestar pública i energicament contra un vici execrable, que és la ruina i l'estigma de la moderna societat: el vici de la blasfèmia.

Encara recort amb fruïció aquell capvespre memorable. Encara recort l'entusiasme general que es notava entre tots els assistents; la brillantor de les oracions pronunciades, que per llargues hores los mantengueren embadalits; les resolucions formulades per extirpar de nostra ciutat plaga tan imunda... Amb l'esperit esperansat, sortirem d'aquell Aplec magne, casi convensuts de que per Inca romanía per a sempre enfonsat tan terrible vici. Un poble, (deiem entre noltros) que per allunyar de si tal terrible plaga, sab realisar manifestacions tan notabilíssimes, no pot tornar arrera...

Per la finalitat que persegueix aquest article, hem de fer recordar aquí, que entre tots els elements que figuraren en dit Aplec, el que més abundà fonc l'element juvenil. Joves foren els elocuentes oradors que parlaren; joves els que omplien gran part d'aquella no petita plassa; joves els que aplaudint estusiàsticament, assentien en les veritats i raons ben fonamentades, sobre la necessitat urgentíssima de fer guerra, amb totes les forces, a la blasfèmia, ja siga aquesta *herètica*, *contumeliosa* o simplement *imprecativa*.

Ha passat no més que un any desde llavors. I ¡quin trist contrast! En el mateix local, a les mateixes hores del dia, a la mateixa estació del any, — ¡en aquest hermós temps primaveral, en que la naturalesa tota, menys molts d'homos, aixeca, amb la prolífica i exuberant vegetació i esclatament de vida que per tot arreu se nota, un himne de gracies

al Creador! — en aquest mateix temps, certs elements diametralment oposats, en tendències, an els d'antany, han lograt, i per dues vegades, exteriorisar publicament doctrines disolvents i anàrquiques, impregnades amb blasfèmies brutals i horripilantes.

¿S'ha pensat seriament, per ventura, que és lo que ha resultat d'aqueix contrast? Doncs ha resultat d'aquí, a un mateix local i en temps molt curt, una contraposició d'idees a idees, una lluita de doctrines, seguides avui per uns quants esgarriats, contra dogrines ahir proclamades i apiudides per tot un poble. Doncs ha resultat, que una mateixa ciutat que ahir s'aix-cà, valenta i unànime, a protestar, amb un gran Aplec, contra un vici vergonyós, té que suportar-lo avui indignadíssima i prendre la justícia per les seves mans, per contenir-lo; perillant així, que al menos amb apariencia i devant les demés, quedàs eclipsada o conceptuada més o menos efímera la eficacia d'aquella reunió, que li donà gloria devant totes les altres. Doncs ha resultat surgir amensador un contraprinicipi ilegal, destructor, monstruós i que cau baix de la censura penal, contra principis sòlits, ilegítims, i patrocinats per l'autoritat pública. Doncs ha resultat, a pesar de totes les bones voluntats del món i de tots els atenuants que es vulguin, haver arribat a mareixer idèntica llibertat de esser proclamades, tant unes dogrines, que per la seva asquerositat, ni fins i tot a la més immunda cloca mereixen pregonar-se, com aquelles, que per la veritat i nitides de que van exornades, e-hu mereixen esser ben a cara alta, a la llum del dia, devant el cel i la terra...

Perque el fet dels dos *mitings* socialistes passats, és ben clar; no dona lloc a duptes. Baix del preteste fútil d'arreglar certes desavenencies suscitades entre patrons i obrers, que per dur-les a una pronta i justa solució, no és ni serà jamai l'indicat el socialisme; baix d'aquest preteste idò, s'uniren amb els elements d'aquí, alguns oradors de Palma; i en lloc de ocupar-se *directa i exclusiva-*ment de la qüestió social, feren lo que, per molts d'oradors de *miting* anticlerical és ja antic i sistemàtic, es a dir:

rompre amb insults contra Deu nostro Senyor, blasfemar de la seva Providencia divina, enflocar les més estúpides negacions del orde sobrenatural, i arribar, en lo seu paroxisme, fins a incitar an aquells pobres obrers, dignes de llàstima, inclús al atentat personal.

I les causes de tant greu desorde? Vejem-les:

Quant en una ciutat, acapdillades per certs elements embaucadors que a vegades no cerquen més que *el viure a mans aplagades*, han pogut abrigar-se i fermentar tendències socialistes i anàrquiques, que en lloc de dur la pau a les famílies, sols e-hi sembren la discòrdia i la misèria, perque duen per germen corrosiu, a l'ateisme, causa de l'algarabía social; quant día per día han anat prenguent còs aquestes tendències, infiltrant dins l'esperit dels que es nutreixen d'elles, idees subversives contra Deu, i la religió, i la patria, i l'autoritat i la propietat; llavors vé un moment, en que aquestes idees no's poren contenir ja dins el local a on s'han germinades: tendeixen a surtir de mare i passar a la pràctica, segons la llei constant i lògica de les causes i afectes. Llavors és quant surten a la plassa pública, per medi dels mitings anticlericals, no sense haver-se antes promeses garanties d'orde, que els organissadors d'aquests ni saben ni poren cumplir, enganant així miserablement a l'autoritat pública.

I això ha succeït amb els dos *mitings* de referencia.

I presentant aquests tal aspecte, ¿que poría esperar-se d'ells? — Res més que monstruositats. Perque llavors tots els sofismes i aberacions e-hi tenen lloc; perque llavors tots els atentats contra la raó natural i el sentit comú volen tenir carta de seguredat; perque llavors se passa desenfrenadament a les blasfèmies i a les negacions. I així les coses, la Teologia i la Filosofia queden molt mal parades i tenen que fugir avergonyides, i fins i tot S. Tomás i En Balmes s'hi vorien en feines per haver-les amb aquests oradors que de bones a primeres vos enfloquen que no entenen ni de

dogmes ni de filosofies; i així han de resultar aquests mitings lo que deiem: una monstruositat.

I això és lo que foren els mitings de referència.

I aquests atropells a l'orde i religió, ¿quedaràn sense protest allà mateix a on se produeixen?—Ah no! Hi ha un element catòlic que gracies a Deu, los combatrà: l'element jòvenil. Es un cas ja freqüent. Recordau-ho sinó: Un dia és a Madrid, l'altre a Sevilla, darrerament a Barcelona, amb el cas d'En Fuset i avui és a Inca que han impedit els joves catòlics que prevalessin els plans maquiavèlics d'aquets sectaris; i degut a la seva valentia han fet que en les mateixes reunions a on se combatia a l'Església catòlica, s'hi operàs una reacció religiosa, una corrent d'opinió contrari a la dels impios.

Es que la joventut catòlica ha arribat a fer-se càrrech de la seva missió social, que no se limita únicament an el temple, sinó que té que passar a la plassa pública. Es que la joventut catòlica ha comprès ja que la providencia divina permet sovint aquests excessos, perque així siguen provats els veritables catòlics. Es que l'esperit d'aquella joventut, no's pot acoverdar-se, no, com aquells altres esperits pusillànims i amilanats, que se redueixen a fer exclamacions de que se pert la fe i el cristianisme s'enfonça... Ah no! Tal apocament és impropri d'ànimes robustes i sanes, alimentades sovint amb el *Pa dels fors*, com les d'aquests joves...

I per això envesteixen a l'inimic. I per això, an el procediment sistemàtic de negar gratuïtament, ells responen amb afirmacions ben estables, ben consolidades, perque trepitjen el terreny de la veritat; afirmacions no sols de paraula, sino seguides de l'actitut valenta de sortir a rotlo, i lograr fer callar an els mal parlants, exposant, si importa, les seves vides per defensar sos ideals catòlics.

Així obraren alguns joves catòlics, diuenge passat. Encara que pocs en número, no per això la seva victòria fonc menos notable, per la casi temeritat que suposava.

Beníssim idò! L'enhorabona a vòltros, oh joves inquer, que heu donada la primera prova de vostra eficiència en los destins del nostre poble!

Avant!... Heu comensada ja la reacció catòlica. No la deixeu esvehir-se. En vòltros està cifrat el pervenir de nostra ciutat. Estau a l'edat dels nobles entusiasmes, de les aspiracions elevades. Aprofitau-la idò, per encendre en nostre poble el faro lluminós del ideal catòlic-social, que tant necessita!...

I si els actuals moments son desconsoladors, no vos desanimèu: Aferrats amb la doctrina catòlica, vòltros los mo-

dificarèu, i resistirèu a tota mala suges-tió, i conseguireu adeptes per la vostra causa i imprimireu al entorn vostre, les vòltres petjades de benestar, de vida, de regeneració social...

J. A. Pvre.

Inca—6 -5—15.

## BENDICIÓ DE LA CAPELLA DEL SANT CRISTO

El dia de la Ascensió del Senyor, tots els anys es celebra la festa anyal del Sant Cristo d'Inca amb extraordinaria pompa i esplendor. Enguany revestirà major solemnitat, amb motiu de la bendició de sa capella que s'ha renovada i engrandida i del retornament de la Sagrada Imatge a son camarí.

Amb tal motiu, dos inspirats inquer, han compost un himne preciós, posant-hi la lletra n'Andreu Caimari, seminarista, i la música Mossen Bernat Salas, organista de la Seu. En la nova composició, s'hi sent alatetjar la pietat patriòtica de sos autors. Hem sentida la música; i un no sab que alabar més: la poesia o la nota, per expressar el conjunt magistral de tan alta concepció relligiosa.

Vegin la lletra que posam a continuació:

### Himne del Sant Cristo d'Inca

Entrau de fresc, Sant Cristo, a la Capella,  
que hem renovada amb sant fervor,  
on vòstro Cor tot-l'any mos renova  
l'antic miracle de l'amor.

#### COBLES

Dins vòstros braços s'agombola el poble...  
la viuda, l'orfant, l'humil, i el noble,  
de vòstro pit tots rebem doç conhort.  
Vos sou del cel la llum i dreta via,  
Vos sou la font de l'aigua que assacia  
oh! per donar-nos vida, penjau mort!

L'antic miracle, comprovat dels savis,  
dins l'Hospital d'un temps, comten els avis,  
tres dies plens suareu, pres d'amor...  
Ah! trist presentiment de la destrossa  
que en vòstros fills faia pesta grossa  
dextant d'un paradís un camp d'horror!

Amb sacra pompa el poble vos ab:iga  
dels Sants Patrons en la capella antiga  
del temple de *Maria la Major*.  
Oh! les tres fites de la nostra rassa!  
aculliu-la baix vostra Creu que enllassa  
nostro passat, present i venidor!

Entrau de fresc, Sant Cristo a la Capella,  
que hem renovada amb sant fervor,  
on vòstro Cor tot-l'any mos renova  
l'antic miracle de l'amor.

ANDREU CAIMARI

Palma, Seminari, 4 de Maig de 1915

## LA MADRE EDUCADORA

La moderna sociedad, mejor dicho, varias fracciones de la sociedad de nuestros días, que tanto y tanto se las preconiza, se resienten de algo, sienten una deficiencia notoria y hasta lamentable, y esta deficiencia arranca ya de la cuna, de aquella primera edad que entraña y ate-

sora gérmenes que han de desarrollarse y fructificar luego en las edades futuras; y como la naturaleza no interrumpe jamás su marcha lenta y progresiva; de ahí que la madre viene obligada a secundarla y no debe descuidar jamás aquellos primeros años, sino que solícita y afanosa debe perseguir el éxito de la educación total de sus hijos, preparándolos para burlar el contagio funesto de las doctrinas erróneas y anticatólicas que les espera.

Educar al niño es observarle, seguirle y ampararle y hasta adivinar, desde los primeros fulgores del instinto, las seguras manifestaciones de la razón que suelen revelarse ya al final de su infancia.

Como ángel tutelar y guardián protector, es la madre ante la cuna del tierno y candoroso niño, es la que debe impulsar los afectos y pasiones nacientes, es la que debe avivar la primera chispa que brota de la inteligencia, inspirándole todo lo que es bueno, noble y grande en el corazón humano, puesto que ella es la que tiene en sus manos el porvenir de la vida moral y, hasta en cierto modo, de la intelectual de sus hijos.

Se ha dicho y repetido muchas veces que las primeras impresiones son las más profundas; yo no me atrevo a sostener semejante afirmación, pero estoy convencido, porque así la experiencia me lo viene demostrando, que el movimiento impulsivo y generador de todos los desarrollos debe empezar en los albores de la existencia. A medida que el cuerpo se desarrolla, también debe crecer el espíritu; y a la par que van marcándose los rasgos fisonómicos, debe surgir lentamente otra fisonomía psíquica que se llama carácter. Por eso es que antes que éste empiece a manifestarse, la madre solícita, inteligente y cuidadosa ya habrá colocado a su hijo bajo la acción benéfica de ciertos hábitos dulces y suaves que han de influir poderosamente en su naturaleza física y moral, inspirándole aquellas enseñanzas que han de ser poderoso escudo contra tanta doctrina perversa y antireligiosa a que recurren algunos especulativos ignorantes, que pretenden vivir al amparo de la candidez inexperta de aquellos que, como mansos corderillos e indefensos por falta de instrucción, se dejan embaucar, envenenándose con las ateas enseñanzas que oradores de tanta talla, oratoria de mitin a que apelan ciertos seres extraviados, que *todo lo eclipsan con sus rasgos de arrebatadora elocuencia y con sus fulgures radiantes de progreso y civilización que por doquiera pregonan.*

Otro de los cuidados de la madre educadora que aspira a formar un carácter reflexivo y pensador en sus hijos, debe consistir en evitar que éstos frecuenten determinadas casas, donde a diario les exponen doctrinas que más tarde destrozarán los sentimientos religiosos, que allá en su primera edad con tanto amor y cariño procuraran grabar en sus corazones, alejándoles de aquellos centros donde pelagra la moral católica y cuyos frutos han de ser desastrosos, causando más tarde lo ruina física y moral de sus hijos.

A vosotras, madres, me dirijo, llamándoos la atención sobre el porvenir de vuestros seres queridos, alentándoos a que procureis la formación de su corazón, de su inteligencia y de su carácter que tiene su génesis en la cuna, ayudada por ese poder maternal que actúa en todos los momentos y que se perpetúa en todos los siglos. Poder indiscutible, infatigable y amante de su obra, que es la gran obra de la humanidad, de la cultura, del progreso y de la civilización.

F. F. A.



## AGUAS VENENOSAS

Este título pongo a mi escrito porque es el que mejor expresa lo que quiero decir. No sé si lo que voy a decir puede resultar algo mortificante para el interesado, pero yo no me propongo mortificar, sino decir la verdad aunque resulte algo dura; y pienso que el que considere el cuadro desolador que tenemos a la vista juzgará que todavía me quedo corto.

Un hombre que con el pretexto de defender al obrero no repara en atacar lo más santo y sagrado, siembra semilla de odios cuyos resultados han de ser pésimos y no repara en quitar la paz de los hogares borrando el amor que ha de existir entre pobres y ricos. No perdona medios para destruir las creencias que las buenas madres infundieron en sus hijos, seguras de que les darían tranquilidad en la vida y paz en la muerte y felicidad en la familia.

Nadie ha de querer en su campo tan mala semilla como la que siembra este desdichado: y por esto los inquisidores que conservan en su pecho sentimientos nobles, no han de cruzarse de brazos, sino que deseando que reine la verdad y la verdadera libertad en Inca han de hacer frente a estas ideas que serían motivo de llanto para los hijos y esposas de los trabajadores.

Lamentable es y muy lamentable, que jóvenes trabajadores, excelentes trabajadores, creyendo mejorar de situación hayan querido acudir a este hombre que no tiene otras creencias que la de la materia y no respira otra cosa que egoísmo y maldición. ¿Que pueden esperar sino que vengan predicadores ignorantes y maliciosos que les prediquen guerra a las autoridades, guerra a los patronos, guerra al orden y guerra a lo existente? Y como las causas producen sus efectos, los efectos de estas doctrinas no podrán ser más deplorables.

Pensad, obreros de Inca, si puede seros de más provecho una unión bien organizada e informada por personas que tengan fe. ¿Como no? El hombre que cree en Dios no querrá llevaros a la perdición; sabrá ponerse a vuestro lado en las allicciones, y mirar por vuestros verdaderos intereses. Y si alguna vez se os oprime, y tenéis que luchar porque os escalimen el fruto de vuestro trabajo o porque os traten inconsideradamente, tendréis a vuestro lado a todos los hombres sensatos y vuestra razón os hará triunfar sin necesidad de venganzas ni desórdenes. Por este camino mejor que por ningún otro podréis ver alcanzadas vuestras aspiraciones y realizados vuestros deseos.

Por esto, si no quereis perecer y perderos, no acudais a la mala fuente a que tantos han acudido, ni querais beber en ella aguas envenenadas.

R. R.

## SOLFEO DE LOS SOLFEOS

Primer i segon tom: vanals a nostra llibreria.

## Lo de sa plassa des Toros

Noltros no entram ni sortim en l'assumplo de sa vaga des fusters, ni discutim si tenen raó es mestres o es mosso: això és qüestió seva, i el qui escriu aqueixes reixes no és fuster, ni patró ni obrer.

Noltros en lo que entram i sortim és en sos discursos del Sr. Marroig, que de tot tenen, menos de socials ni d'obrers.

Mos agraden ses coses clares: i per això felicitem al Sr. Marroig pel discurs que feu an es mití de dimars 27 del passat. El Sr. Marroig an aquell discurs vá parlà clá, i amb valentia pegá tirada an el vel que fins are no mos havia deixat veure bé lo que senten i volen, i ses aspiracions que tenen es socialistes d'Inca.

Amb poques paraules el Sr. Marroig digué a on anaven els socialistes: i segons el seu discurs van a sa revolució i a s'anarquia. Digué tot dret que els inemics de s'obrer son sa *tiranía negra* i es *vestits de colorins*. Es a dir, que un inemic de s'obrer és el sacerdot, la religiosa, son es frares (aludí a un, casi tot el seu discurs, cosa que no fá molt valent ni molt guapo); amb una paraula és l'Iglesia. S'altre inemic de s'obrer son es *vestits de colorins*, és a dir la guardia civil, s'exèrcit i totes ses institucions armades de la patria. ¡Així m'agrada, Sr. Marroig! Això és esser socialista de bon de veres! Així se parla clá i veim lo que vo'eu! Amb aqueix discurs anticatòlic i antimilitarista s'ha mostrat així com és Sr. Marroig; fora *tiranía negra*, fora *vestits de colorins*, radicals en tota s'extensió de sa paraula! ¿No's així, Sr. Marroig?

Noltros hem mirat sempre amb recel ses agrupacions obreres que dirigeix el Sr. Marroig. No perque no mos agradi ferm que els treballadors s'asociin per defensar els seus interessos econòmics i morals; sino perque no mos agradava gens ni mica que darrera els obrers hi hagués el Sr. Marroig. Perque e-hu de saber que el Sr. Marroig podria esser tot lo que vulgueu, un bon pintor o un bon taverné, si importa; però és un mal sociòlec; un sociòlec de lo més desgraciat i desafortat que hi puga haver.

Jo me ficava en ses orientacions que el Sr. Marroig donava an aquelles agrupacions obreres i com més anava més dolentes les trobava. Vaig anà an es mití que feren els sabaters an el Teatro vei, des Centro, i tenia ganes ferm de sentir al Sr. Marroig, per veurer que diria i quin sò faria: jo esperava coses estupendes, però el Sr. Marroig no vá dí res. Comprens are que llevors era massa prest per parlà clar: molts dels seus companys s'haurien escandalisats si hagués dit llevors, lo que ha dit ultimament a sa plassa des toros; per això vá callà, perque primer era precis deschristianisar els obrers, d'una manera tapada i desfressada, abans de dir-los lo que ara les ha dit.

Allà no més se parlà de qüestions obreres fins i tot vaig aplaudí de bon-de-veres es discurs del president de *Justicia*, que carregat de bona fé, i amb so cor demunt sa ma,

mos deia que la societat dels sabaters no anava d'armà renou; que lo que volia era millorà s'estat des treballadors, i per això era precis que s'unissen tots sense diferencia d'idees: que no se posarien en si un passava o no passava el rosari, si anava a missa, o an els sermon; sino que mirarien com porien cercar el benestar de tots, i per això se fundava sa societat. ¡Pobret! no devia pensar a les hores, que tan prest haguessen de tenir directores que tan en públic l'haguessen de fer quedar malament i di just lo contrari de lo que ell mos deia! Jo l'aplaudí a ell amb ses mans, i el meu cap reflexionava: ¡quina llástima que darrera aqueix obrers de tan bona voluntat hi haja d'haver un sociòlec, un director de tan poques traçes! ¡Quina llástima que darrera ells hi haja d'haver el Sr. Marroig! I lo pitjor és que darrera el Sr. Marroig hi ha altres senyors, que are no les veim, però los veurem prest. Quina llástima!

I lo que llevors sospitava i tenia s'es confirmat are. Are el Sr. Marroig ha parlat clar: are ja no volen *tiranía negra*, ni *vestits de colorins*, ni *jesuites*, ni Deu, ni Patria. I lo que se digué dimars, se repetí diumenge passat; i jo vaig sentir de ses meves oreies seguidors del Sr. Marroig que cridaven amb totes ses forces: ¡*abajo el clero!* ¡Senyor meu! i darrera el clero hi ha l'Iglesia! ¡Pobres obrers! Per quins mals a reranys vos du el Sr. Marroig!

Lo que pareix impossible que an aquells mitins se diguessen ses coses que se digueren, i callás i toleràs el representant de s'autoritat. ¿A on era el delegat, quant el Sr. Marroig escarnia sa religió oficial de s'Estat i, sortint de s'objecte del mití, parlava de *tiranía negra*? A on era, quant amb formes desfressades el Sr. Marroig despreciava s'exèrcit defensor de sa Patria, parlant en despreci dels *vestits de colorins*? A on era? Si haguessem d'empleà una frase del Sr. Marroig diriem que devant tot això el delegat feia: *oreies de cònsul*. Per això diumenge an el públic mateix, ni hagué que s'alsaren en protesta quantre els atreviments d'un oradoretxo de mala mort, que no més sabia parlar malament de Deu, diguent-ne blasfèmies; i quant devant l'actitut dels catòlics que hi erem, el representant de l'autoritat el cridà a l'orde, no vá sebre dí paraula de qüestions obreres. Però el representant de s'autoritat callà fins que protestarem noltros, a pesar de ses blasfèmies del qui feia us de la paraula. De modo que sa protesta dels catòlics era quantre ses barbaritats del orador, i quantre el consentiment del delegat.

I que ho sàpiguen d'are per a sempre. En bona hora que fassen els mitins que vulguen per parlar d'assuntos que afectin an els obrers, si es que les entenguen; però que no malparlin de l'iglesia, ni de lo que afany a sa patria; perque si en mal parten, i calla el delegat de l'autoritat, sabrán contestar els catòlics, que no planyen a Deu ni a sa patria cap sacrifici, encare que sia el de ses vides.

I acabam en lo mateix que hem comensat, que noltros no hi deim res, ni entram ni sortim en lo de sa vaga dels fusters.

Un jaumista.

## Ecós de Ca-nòstra

Compost l'article de col·laboració *Lo de sa Plassa des Toros*, la Direcció ha disposat que se canviàs el seu títolim *U i jaumis ta* perquè no parasqués que nòstros estàssem identificats en sa política; pero com s'autor ha volgut sostení el seu dònim o retirar l'escrit quant ja estava paginat, aimateix l'e-hi publicà n' fent constar que mos feim solidaris del seu contengut, seguint les ordes de nostros D. rector.

**PESQUINS.**—Diumenge passat aparesqueren uns pesquins pels frontis de molts de carrés, que mos han dit que deien, «*Procedimiento de la in-existencia de Dios*» del ateu francès *Julio Carret*.

El poble d'Inca indignadíssim no be's donà compte d'ells, les rescà no quedant-ne un per mostra. De manera que per més que hem procurat haver-ne un, no mos ès estat possible, no més mos donen raó del títol.

A pesar de la mala cissanya que se sembra aquí, aquest fet de rascar-los honra altament el poble d'Inca.

**CONFERENCIA FAMILIAR.**—La Junta Directiva del Sindicat Obrer «La Pau» ha organísat per demà una Conferencia familiar sobre questions socials de més actualitat a Inca.

L'acte tendrà lloc a les 3 del capvespre an el Círcol d'Obrers catòlics i estarà particularment dedicada an els obrers i amos dels mateixos.

**ALTRA CONFERENCIA.**—El President de la Unió Industrial, D. Pere Cortés mos ha dit que'l Quefe de la Estació Enològica, de Felanitx ha de donar an aquella societat una conferencia sobre'ls vins.

Encare no's té diada senyalada per donar la conferencia.

**REFORMA.**—Nostros editor, que no perdona sacrificis pel setmanari, ha encarregat a la casa Neufville, de Barcelona, un tipo nou noll hermós per renovar la lletra veia en que se estampa «La Veu d'Inca».

Ja la veuren idò a la *Veu* d'aquí un parei de setmanes s'hi sortirà ben estirada i exerevida.

**RECLUTES.**—Dia primer s'incorporaren al retgiment d'Inca 180 reclutes de la quinta ve l'any 1913 per a prende la instrucció.

**CONVALACENT.**—Ja se troba casi de tot restablí l'estudiant de Medecina D. Miquel Sampo! Antich, fill del Secretari del judicial del mateix nom.

Mos ne alegrem ferm.

**ALTRA CONVALACENT.**—També ens alegrem que haja estada breu i de poca importancia la malaltia que feu rendir al bon sacerdot Mossen Simó Reus.

Qu'es posi bò de tot ès lo que importa

**FALTA DE LLOC.**—Per falta de espai dexam de publicar una ressenya de la Festa del Pedal que mos han enviada, la crònica del mití dels vaguistes i una partida de detalls de la vaga que convendrà sabí el públic.

Ell an el llevant nexen dies.

### MERCAT D'INCA

Preus que reigiren a nostros mercat

Bessó	a	91'00	el quintá.
Blat	a	23'50	la còrtera.
Xexa	a	22'00	id.
Sivada	a	11'15	id.
I. forastera	a	10'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	10'00	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	17'50	id.
Fasols	a	36'00	id.
Monjetes de confit	a	48'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	05'25	

### † NOSTROS AMICS DIFUNTS

Dia 2 morí sa Madona D.<sup>a</sup> Maria Coll Janer, mare de Mossen Jaume Sales i germana que era del difunt prevere Mossen Antoni Coll.

Mos ha deixat a l'edat de 70 anys havent rebut els sagraments amb fervorosa devoció com a bona cristiana que sempre havia estat.

S'emportaren el cadàver al Cementeri amb Creu alsada i a la Parroquia s'han celebrats sus tuosos funerals en sufragi de la seva ànima, essent aqueis actes concorreguts per nombrosos amics de la familia que han demostrat les moltes simpaties de que gosa en la societat inquera.

Enviàm a sos fills nostros més viu condoliment per tan inraparable pèrdus.

## Llibres pel Mes de Maria

*Mes de Maig* consagrat a Maria Santíssima imitat del que en castellà compongué D. Joseph M.<sup>a</sup> Quadrado per M. Costa Pvre.

*Mes de Maig* o devoció a Maria Santíssima amb que se li consagra el dit mes amb s'exercissi de sa oració mental i vocal dispost per D. Gabriel Mirián Ribas, prevere.

*José M. Quadrado*—Mes de Mayo consagrad a Maria—Décimo tercera edición.

*Fulleles* propies per a repartir cada dia del mes de maig a les funcions dedicades a Maria Puríssima.

*Les Glorias de Maria*, obra de San Alfonso Maria de Ligori.—En tenim de varies edicions i preus.

*Ofici de Nostra Senyora.* En tenim distintes edicions: unes en llatí, i altres en castellà, i altres en llatí i castellà.

ESTAMPES  
- DEL -

## COR DE JESÚS

DE 75 AMB 55 CENTIMETRES  
I ALTRES MIDES

**Props per fer l'entronament  
del Sagrat Cor**

A LES CASES CRISTIANES

C. Murta, 5—Inca

BREVE

## Cartilla Civico-Moral

PER EL

M. I. Sr. D. Nadal Garau y Estrany  
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Mallorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Librería La Bona Causa,  
Murta, 5. —Inca.

Tip. Durán.—Inca.

# PLANCHADO

# ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar

## Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.  
Puños id, id. a 10 céntimos par.  
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma

Sucursal en Inca—Sastrería y Camisería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2,